

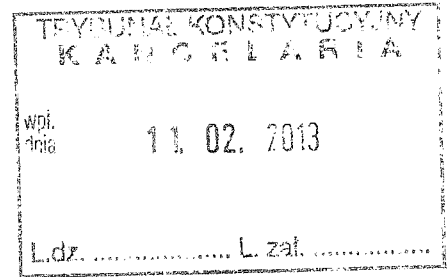

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 11 lutego 2013 r.

Sygn. akt P 36/12

BAS-WPTK-2757/12

Trybunał Konstytucyjny

Na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 27 pkt 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.), w imieniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przedkładam wyjaśnienia w sprawie pytania prawnego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z 23 sierpnia 2012 r. (sygn. akt P 36/12), jednocześnie wnosząc o **umorzenie postępowania** na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Uzasadnienie

I. Przedmiot kontroli

1. Pytaniem prawnym z 23 sierpnia 2012 r. (dalej: pytanie prawne) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim (dalej: sąd albo sąd pytający) zakwestionował zgodność z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji art. 10 ustawy z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 244, poz. 1454; dalej: ustawa nowelizująca) w zakresie w jakim nakazuje ona stosować w sprawach o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego przepisy ustawy z 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j.: Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874 ze zm.; dalej: ustawa o transporcie drogowym) w brzmieniu nadanym wskazaną ustawą nowelizującą, do spraw wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem jej wejścia w życie i tym samym przewiduje wymierzenie kary pieniężnej w wysokości wyższej niż przewidziana w chwili wystąpienia zdarzenia (*tempus regit actum*) rodzącego odpowiedzialność karnoadministracyjną.

Zaskarżony w pytaniu prawnym sądu art. 10 ustawy nowelizującej, stanowi: „Przepisy ustawy, o której mowa w art. 1 [ustawa o transporcie drogowym – uwaga własna], w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się w sprawach o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego, wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem jej wejścia w życie”.

Artykuł 10 ustawy nowelizującej jest przepisem przejściowym dotyczącym intertemporalnych kwestii stosowania wyłącznie ustawy o transporcie drogowym. Zgodnie z jego brzmieniem należy stosować zmienione ustawą nowelizującą przepisy ustawy o transporcie drogowym w sprawach o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego, wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Ustawa nowelizująca obowiązuje od 1 stycznia 2012 r.

II. Stan faktyczny oraz zarzuty sądu pytającego

1. Stan faktyczny analizowanej sprawy przedstawia się następująco. W wyniku kontroli drogowej przeprowadzonej września 2010 r. funkcjonariusze Straży

Granicznej stwierdzili wwóz odpadu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na podstawie art. 87 ust. 1 pkt 3 lit. f ustawy o transporcie drogowym zażądali od kontrolowanego kierowcy przedstawienia decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska zezwalającej na wwóz do Polski odpadu. Kontrolowany nie posiadał wymaganego dokumentu jak też nie zgłosił właściwym organom kraju wysyłki i przeznaczenia przewozu odpadu, w związku z czym Komendant Placówki Straży Granicznej w S października 2011 r. wydał decyzję

, nakładającą na kierowcę karę pieniężną w kwocie zł. Podstawą wymierzenia kary we wskazanej wysokości było naruszenie wyszczególnione w l.p. 7.5 załącznika nr 3 do ustawy o transporcie drogowym („przewóz drogowy «wwóz» odpadów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia”).

W wyniku zastosowania środka odwoławczego decyzją z grudnia 2011 r., Nr Komendant Oddziału Straży Granicznej w K uchylił w całości decyzję Komendanta Placówki Straży Granicznej z października 2011 r., , i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Komendant Placówki Straży Granicznej w S decyzją z stycznia 2012 r., , nałożył na kierowcę karę pieniężną w wysokości zł za wwóz odpadu na teren Polski bez wymaganego zezwolenia.

Odmienne, niż w przypadku pierwszej decyzji, podstawą wymierzenia kary we wskazanej wysokości było naruszenie wyszczególnione w l.p. 4.5 załącznika nr 3 do ustawy o transporcie drogowym. Jak podkreślił sąd pytający: „Organ I instancji zauważył, że ustawą (...) [nowelizującą – uwaga własna], (...), zostały zmienione niektóre przepisy dotyczące transportu drogowego, w tym załącznik do ustawy” (pytanie prawne, s. 3). W art. 10 ustawy nowelizującej ustawodawca wprowadził zaś zasadę stosowania nowych przepisów w sprawach o nałożenie kary za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej.

Kierowca, którego dotyczyło postępowanie, odwołał się od decyzji Komendanta Placówki Straży Granicznej w S z stycznia 2012 r., wnosząc o jej uchylenie, w części przewyższającej karę pieniężną ponad wysokość zł i umorzenie postępowania w pierwszej instancji w tej części. Skarżący dowodził, że: „O ile (...) jako strona ma zostać ukarany karą pieniężną za naruszenie przepisów ustawy o transporcie drogowym, to winna to być

konstytucyjne ani szczególne okoliczności, w których zachodziłaby potrzeba przyznania pierwszeństwa innej określonej wartości chronionej bądź znajdującej oparcie w przepisach Konstytucji.

W ocenie sądu, art. 10 ustawy nowelizującej narusza również zasadę równości wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji. Sąd pytający dostrzega bowiem, że „[w] praktyce stosowania przez organy administracji przepisów prawa, zastosowanie dawnego bądź nowego prawa będzie zależało od niepoddających się przejrzystej weryfikacji kryteriów postępowania organów” (pytanie prawne, s. 15). W konsekwencji sąd wyróżnia kilka wariantów działań organów: a) w przypadku szybko prowadzonego postępowania może ono zakończyć się decyzją ostateczną pod rządem starego prawa; b) naruszenie ustawowych terminów załatwienia sprawy, mimo wszczęcia postępowania pod rządami starego prawa zakończy się wydaniem decyzji opartej na nowym prawie; c) postępowanie zostanie wszczęte i zakończone na gruncie nowych przepisów.

Ostatecznie, „[w] stosunku do jednego z podmiotów (jak w przypadku skarżącego w niniejszej sprawie) organ wymierzy wyższą bardziej dotkliwą karę pieniężną na podstawie nowych przepisów, a w przypadku innego podmiotu może zostać orzeczona kara pieniężna w znacznie mniejszej wysokości na podstawie przepisów dotychczasowych” (pytanie prawne, s. 15). Tak różne rozstrzygnięcia zapadłe w sprawach podmiotów znajdujących się w identycznej lub podobnej sytuacji prawnie relewantnej są nie do pogodzenia z zasadą równości.

II. Analiza formalnoprawna

1. Zgodnie z art. 193 Konstytucji w związku z art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.; dalej: ustawa o TK), każdy sąd może zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym odnośnie do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na to pytanie zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Według utrwalonej linii orzeczniczej Trybunału, każde pytanie prawne powinno spełniać trzy przesłanki formalne: 1) podmiotową – z pytaniem prawnym może zwrócić się do Trybunału sąd, 2) przedmiotową – przedmiotem pytania prawnego może być wyłącznie ocena zgodności aktu normatywnego z Konstytucją,

ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, 3) funkcjonalną – musi zachodzić związek pomiędzy orzeczeniem Trybunału a rozstrzygnięciem konkretnej sprawy zawisłej przed sądem wnoszącym pytanie prawne (zob. np. postanowienia TK z: 29 maja 2000 r., sygn. akt P 13/99; 10 października 2000 r., sygn. akt P 10/00; 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt P 16/03; 6 lutego 2007 r., sygn. akt P 33/06; 27 marca 2009 r., sygn. akt P 10/09; a także piśmiennictwo: Z. Czeszejko-Sochacki, *Sądownictwo konstytucyjne w Polsce na tle porównawczym*, Warszawa 2003, s. 216 i n.; R. Hauser, A. Kabat, *Pytania prawne jako procedura kontroli konstytucyjności prawa*, „Przegląd Sejmowy” 2001, nr 1, s. 31 i n.; A. Wasilewski, *Przedstawianie pytań prawnych Trybunałowi Konstytucyjnemu przez sądy (art. 193 Konstytucji)*, „Państwo i Prawo” 1999, z. 8, s. 27 i n.).

Zdaniem Sejmu, analizowane pytanie prawne spełnia zarówno przesłankę podmiotową, jak i przedmiotową: pochodzi od podmiotu uprawnionego do złożenia pytania – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim i dotyczy przepisu ustawy.

Dalszego rozważenia wymaga jednak istnienie przesłanki funkcjonalnej, co w takim stanie rzeczy oznacza ustalenie, czy *in casu* istnieje możliwość interpretacji i zastosowania zakwestionowanych przepisów w zgodzie z Konstytucją, co ewentualnie zwalniałoby Trybunał z obowiązku merytorycznego rozpoznania sprawy (wyrok TK z 1 czerwca 2010 r., sygn. akt P 38/09 i powołane tam orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego; szerzej na ten temat zob. M. Wiącek, *Pytanie prawne sądu do Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2011, s. 205-211).

2. W orzecznictwie sądu konstytucyjnego przyjmuje się od dawna, że konieczność zaistnienia przesłanki funkcjonalnej nakłada na pytający sąd szczególne obowiązki, które nie sprowadzają się wyłącznie do wykazania zależności między odpowiedzią na pytanie a rozstrzygnięciem sprawy toczącej się przed sądem (postanowienia TK z: 29 marca 2000 r., sygn. akt P 13/99; 29 listopada 2001 r., sygn. akt P 8/01; 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt P 16/03; 30 maja 2005 r., sygn. akt P 14/04; 9 grudnia 2008 r., sygn. akt P 52/07). W kontekście analizowanej sprawy należy podkreślić, że sąd pytający powinien dodatkowo wykazać, że we własnym zakresie podjął czynności mające na celu wyjaśnienie wątpliwości prawnych, „biorąc pod uwagę w szczególności zasadę niesprzeczności systemu prawa, zasadę nadrzędności oraz dyrektywę nadawania przepisom i normom prawnym takiego

znaczenia, które w sposób optymalny realizowałyby wartości konstytucyjne” (postanowienie TK z 4 października 2010 r., sygn. akt P 12/08). Trybunał przyjmuje bowiem z reguły, że: „[P]ytanie prawne jest niedopuszczalne w wypadku, gdy wątpliwości sądu co do zgodności danego aktu normatywnego z Konstytucją mogą być usunięte w drodze wykładni albo gdy w danej sprawie można zastosować inne, niebudzące wątpliwości przepisy lub inny akt normatywny. Najpierw sądy powinny dokonać wykładni ustaw w zgodzie z Konstytucją (...), a dopiero gdy te zabiegi zakończą się niepowodzeniem, powstaje możliwość przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego” (postanowienia TK z: 27 lutego 2008 r., sygn. akt P 31/06; 4 października 2010 r., sygn. akt P 12/08; 5 października 2010 r., sygn. akt P 79/08 wraz z cytowanym w nich orzecnictwem). Pytanie prawne nie może być traktowane jako środek służący usuwaniu wątpliwości co do wykładni przepisów, a rolą sądu konstytucyjnego nie jest kontrola interpretacji przepisów w praktyce sądowej ani rozpatrywanie zasadności, słuszności lub skuteczności istniejących rozwiązań przyjętych przez ustawodawcę.

Potrzebę prokonstytucyjnej wykładni prawa podkreślał również w swoim orzecznictwie Naczelny Sąd Administracyjny. Przykładowo, w uchwale z 10 stycznia 2011 r. (sygn. akt I OPS 4/10), stwierdził on, że: „Interpretując normy prawne należy mieć na względzie przede wszystkim zasady konstytucyjne. W sytuacji niejednoznacznego brzmienia przepisu, kiedy wykładnia językowa może prowadzić do rozbieżnych wniosków, konieczne jest poszukiwanie interpretacji, która pozwoli na uzgodnienie treści przepisu z Konstytucją”. Wykładnia prokonstytucyjna jest więc jednym z rodzajów wykładni systemowej (choć w piśmiennictwie z zakresu teorii prawa rozważa się także uznanie jej za wykładnię funkcjonalną; szerzej na ten temat zob. A. Bator, A. Kozak, *Wykładnia prawa w zgodzie z Konstytucją* [w:] *Polska kultura prawna a proces integracji europejskiej*, red. S. Wronkowska, Kraków 2005, s. 44 i n.) i jako taka powinna uzyskać pierwszeństwo przed wykładnią funkcjonalną, celowościową, jak również systemową wewnętrzną. Nadrzędność Konstytucji sprawia, że stosowanie wykładni prokonstytucyjnej jest obowiązkiem sądów (uchwała NSA z 13 listopada 2012 r., sygn. akt II OPS 2/12). Jednocześnie wykładnia w zgodzie z Konstytucją nie może prowadzić do tworzenia nowej normy prawnej wykraczając poza granice tworzenia prawa (wyrok WSA w Bydgoszczy z 11 maja 2011 r., sygn. akt II SA/Bd 311/11; por. także wyroki NSA z 18 lipca 2012 r.: sygn. akt II FSK 1964/11 oraz sygn. akt II FSK 1566/11).

W związku z powyższym należy przyjąć, że jeżeli istnieje możliwość prokonstytucyjnej wykładni przepisu, w granicach niewykraczających poza jego językowe brzmienie, to obowiązkiem sądu jest dokonanie takiej wykładni, a nie występowanie z pytaniem prawnym. Tym samym rozważenia wymaga, czy przeprowadzona przez sąd interpretacja art. 10 ustawy o transporcie drogowym uwzględnia dyrektywy wykładni prokonstytucyjnej.

3. Próbę wykładni art. 10 ustawy o transporcie drogowym należy rozpocząć od krótkiego przybliżenia ustawy nowelizującej. Jej przedmiotem jest między innymi zmiana ustawy o transporcie drogowy (art. 1). Jednym z celów nowej regulacji jest „zwiększenie funkcji prewencyjnej i restytucyjnej nakładanych na przewoźników sankcji przy jednoczesnym zmniejszeniu ich represyjności, co pozwoli na zmniejszenie obciążeń związanych z istniejącym obecnie systemem kar administracyjnych i zmniejszenie ogólnej liczby naruszeń obowiązków lub warunków wykonywania przewozów drogowych” (druk sejmowy nr 4061/VI kad.). Realizacja zamierzonego celu została dokonana przez ustawodawcę poprzez wprowadzenie dwóch grup przepisów.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że część przepisów ustawy nowelizującej służy zrekonstruowaniu norm materialnoprawnych. Zgodnie z wypowiedziami doktryny, normy tego typu służą identyfikacji adresatów działań organów administracji publicznej oraz treści ciążących na nich powinności i warunków ich powstania (Z. Cieślak, *Istota i zakres prawa administracyjnego* [w:] *Prawo administracyjne*, red. Z. Niewiadomski, Warszawa 2011, s. 59-60). W obrębie tych norm mieszczą się zatem postanowienia zmieniające wymiar kar pieniężnych wprowadzone nowymi załącznikami nr 1-3. Nałożenie kary pieniężnej w drodze decyzji administracyjnej na podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego (art. 93 ustawy o transporcie drogowym) prowadzi do powstania materialnoprawnego stosunku administracyjnego. Obowiązek zapłaty kary pieniężnej w ustalonej prawem wysokości, jako zwińczenie konkretyzacji prawa przez organ administracji publicznej, powstaje jednak jako swoisty skutek stosunku proceduralnego (R. Hauser, *Stosunek administracyjnoprawny* [w:] *System prawa administracyjnego. Instytucje prawa administracyjnego*. Warszawa 2010, s. 210).

Druga grupa przepisów wprowadzonych ustawą nowelizującą dotyczy zmian o charakterze proceduralnym. Na tę okoliczność można powołać art. 1 pkt 18 ustawy nowelizującej, zmieniający treść art. 93-95 ustawy o transporcie drogowym. Przedmiotem zmian jest w tym przypadku przebieg procesu określania skutków prawnych w sprawach o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego. Chodzi zatem o nowe rozwiązania proceduralne stosowane w procesie ustalania praw i obowiązków na podstawie przepisów prawa materialnego. Zmiany wprowadzone ustawą nowelizującą polegają między innymi na wydłużeniu okresu, po którym wykonalna staje się decyzja ostateczna (30 dni), co czyni zadość regułem wynikającym z zasady demokratycznego państwa prawnego i prawnomiędzynarodowym zobowiązaniom Polski. *Ratio legis* nowych rozwiązań proceduralnych sprowadza się również do lepszego i efektywniejszego wykorzystania Inspekcji Transportu Drogowego (np. art. 93 ust. 4-5 ustawy o transporcie drogowym po nowelizacji).

Podsumowując, należy stwierdzić, że wprowadzone przez ustawę nowelizującą rozwiązania w zakresie ustawy o transporcie drogowym dotyczą podstaw konkretyzacji praw i obowiązków w relacji organ administracji publicznej-obywatel oraz związanej z tym procedury administracyjnej.

4. Przechodząc już do właściwej wykładni art. 10 ustawy o transporcie drogowym, należy zauważyć, że przepis ten stanowi: „Przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się w sprawach o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego, wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem jej wejścia w życie”. Interpretacja tego przepisu prowadzi do nieuchronnej konstatacji, że istnieją dwie możliwości rekonstrukcji normy prawnej.

Po pierwsze, można dokonać wykładni ściśle literalnej – tak jak uczyniły to organy administracji publicznej i sąd pytający. Rezultatem tej wykładni będzie założenie, iż do spraw niezakończonych decyzją ostateczną przed wejściem w życie nowych przepisów stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. Interpretacja taka rozciąga zatem całościowo stosowanie nowych przepisów w aspekcie materialnym oraz procesowym do spraw niezakończonych decyzją ostateczną. W takim ujęciu, decyzja administracyjna, która nie osiągnęła przymiotu ostateczności przed wejściem w życie ustawy nowelizującej, powinna zostać

zweryfikowana co do aspektu materialnego według nowych kryteriów prawnych. Oznacza to, że kwestionowany przepis trzeba stosować w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą do stanów faktycznych z przeszłości. Należy jednak zauważyć, że rozumowanie takie prowadzi do nałożenia kary pieniężnej w większej wysokości niż przewidziana w chwili wystąpienia zdarzenia. Trzeba także podkreślić, że do chwili sporządzenia stanowiska przez Sejm nie zostało wydane ani jedno orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczące art. 10 ustawy nowelizującej, które petryfikowałoby wykładnię przyjętą przez sąd pytający. Okoliczność ta pozwala stwierdzić, że nie istnieje mające utrwalony charakter orzecznictwo sądowe, które przesądzałoby określone rozumienie przepisu kwestionowanego w niniejszym postępowaniu.

Po drugie, można dokonać wykładni prokonstytucyjnej. Zgodnie z nią przepis można stosować tylko w takim zakresie w jakim nie narusza on norm konstytucyjnych. Kwestionowany artykuł daje taką możliwość, należy bowiem przyjąć, że odnosi się on do norm proceduralnych (nie zaś materialnoprawnych) wprowadzonych ustawą nowelizującą. Mówiąc inaczej, dyspozycja stosowania znowelizowanej ustawy o transporcie drogowym do spraw wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną ogranicza się wyłącznie do norm regulujących procedurę postępowania przed organami administracyjnymi w sprawach o nałożenie kary pieniężnej (por. pkt II.3 stanowiska Sejmu). Tym samym, norma z art. 10 ustawy nowelizującej będzie się odnosić wyłącznie do sprawy administracyjnej w ujęciu formalno-procesowym. Tak rozumiana sprawa dotyczy kwestii procesowych (M. Kamiński, *Prawo administracyjne intertemporalne*, Warszawa 2011, s. 364). Jak stwierdził TK: „Nakaz stosowania przepisów nowych lub przepisów zmienionych do spraw wszczętych a niezakończonych przed wejściem w życie ustawy nowelizującej nie budzi – co do zasady – zastrzeżeń konstytucyjnych, jeżeli przedmiotem zmian są przepisy proceduralne” (wyrok TK z 10 stycznia 2012 r., sygn. akt SK 25/09). Należy bowiem dostrzegać, że relacja obywatela z administracją na gruncie sprawy administracyjnej budowana jest przez różne typy relacji (stosunków). Najczęściej chodzi o współwystępowanie stosunku materialnego osadzonego w ramach prawa materialnego i procesowego determinowanego przez normy proceduralne. Stosunek procesowy służy do prawidłowego urzeczywistnienia norm prawa materialnego i jako taki nie jest samoistny. Normy procesowe stwarzają jednak podstawy do tego, by

konkretyzacja prawa materialnego odpowiadała wymaganiom reguł demokratycznego państwa prawnego (R. Hauser, *op. cit.*, s. 206).

Konsekwencją zastosowania prokonstytucyjnej wykładni prawa będzie sytuacja, w której organ nie ma możliwości zmiany wysokości kary pieniężnej, gdyż jest to norma materialnoprawna. Reguła stosowania nowego prawa zawarta w kwestionowanym przepisie („przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się”) dotyczy zatem wyłącznie stosowania norm prawa procesowego wprowadzonych ustawą nowelizującą (por. pkt II.3 stanowiska Sejmu).

5. W ocenie Sejmu prokonstytucyjne odczytanie art. 10 ustawy nowelizującej prowadzi do orzeczenia o braku istnienia obiektywnej wątpliwości konstytucyjnej pozwalającej na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy przed Trybunałem Konstytucyjnym. W pytaniu prawnym posłużono się błędną wykładnią kwestionowanego przepisu nie dostrzegając możliwości pozytywnych rezultatów interpretacji zgodnej z Konstytucją. Taka błędna wykładnia jest sprzeczna również z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przykładowo w wyroku dotyczącym wykonywania przewozu po drogach krajowych bez wymaganej opłaty sąd ten ustalił, że w przypadku deliktu administracyjnego miarodajny jest stan prawny z daty kontroli drogowej, nie zaś z daty wydania decyzji w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej (wyrok NSA z 6 stycznia 2010 r., sygn. akt II GSK 266/09). Pogląd ten podzielił również NSA w wyrokach z: 28 czerwca 2011 r., sygn. akt II GSK 674/10; 20 września 2011 r., sygn. akt II GSK 867/10; 18 października 2011 r., sygn. akt II GSK 1047/10). Przenosząc ustalenia sądu administracyjnego na grunt rozpatrywanej sprawy uznać należy, iż możliwość odczytania przepisu art. 10 ustawy nowelizującej w sposób prokonstytucyjny doprowadzi do zgodności z wcześniejszymi wypowiedziami sądów administracyjnych.

Sejm raz jeszcze pragnie podkreślić, iż art. 10 ustawy nowelizującej dotyczy norm proceduralnych. Nie została zatem naruszona również zasada *tempus regit actum*, według której skutki zdarzenia prawnego podlegają ustawie obowiązującej w chwili jego wystąpienia. Naruszenie tej zasady byłoby możliwe jedynie w sytuacji objęcia przez art. 10 ustawy nowelizującej skutków prawnych powstałych na gruncie norm materialnoprawnych.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie

została spełniona przesłanka funkcjonalna, tj. rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie ma wpływu na wynik sprawy zawisłej przed sądem pytającym. Rolą sądu jest skonstruowanie normy indywidualnej na podstawie obowiązującego prawa uwzględniając prokonstytucyjną wykładnię norm. Możliwość odczytania kwestionowanego przepisu w sposób zgodny z Konstytucją czyni bezprzedmiotowym występowanie do Trybunału o rozstrzygnięcie, w gruncie rzeczy ze sfery stosowania prawa.. Stanowienie norm indywidualnych w postaci orzeczeń jest domeną sądów sprawujących wymiar sprawiedliwości – Trybunał natomiast jest sądem prawa (postanowienia TK z: 26 października 2005 r., sygn. akt SK 11/03; 6 lutego 2007 r., sygn. akt P 41/06; 14 stycznia 2009 r., sygn. akt P 13/07).

W związku z tym postępowanie **powinno zostać umorzone** ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku (art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK).

MARSZAŁEK SEJMU

Ewa Kópacz